

РЕШЕНИЕ

№ 1414

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на
двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Борисова

като разглежда докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно
гражданско дело № 20231100500630 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника „Софийска вода“ АД, чрез служител с юридическо образование М.Л. /надлежно упълномощена/, срещу постановление от 25.10.2022 год. по изпълнително дело №20228510402540 по описа на частен съдебен изпълнител М.П., с рег. №851 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на размера на направените от взыскателя разноски за адвокатско възнаграждение, респ. размера на таксите по ТТРЗЧСИ.

Жалбоподателят поддържа, че не било ясно за какви точно действия била начислена такса в размер на 24 лв., за която в поканата за доброволно изпълнение било посочено, че е дължима на основание т. 31 ТТРЗЧСИ. За тази сума частният съдебен изпълнител не бил предоставил документ. Таксата в размер на 18 лв. за налагане на запор не се дължала. Бил заплатил доброволно задължението си по процесното изпълнително дело на следващия ден след получаване на поканата за доброволно изпълнение. В този смисъл за взыскателите не била налице обективна необходимост от предприемането на каквито и да било допълнителни действия по изпълнителното дело след подаване на молбата за неговото образуване и такива не били извършени. Следователно нямало основание и за възлагането в тежест на длъжника на разноски за адвокатско възнаграждение по чл. 10, т. 2 от Наредба №1/2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Сочи също така, че по отношение на възнаграждението за образуване на изпълнителното производство поддържа възражението си за прекомерност. Следвало да се има предвид, че в поканата за доброволно изпълнение, получена на 19.09.2022 год., не било посочено, че е наложен запор, каквото било изискването по чл. 428, ал. 2 ГПК. Следователно този изпълнителен способ не бил приложен.

Взискателите „Г.С.У.“ ЕООД и „С.У.“ ЕООД считат, че жалбата следва да бъде оставена без уважение. Поддържат, че правото на длъжника да обжалва постановлението за разноските в частта му за таксите било преклудирано. Частният съдебен изпълнител бил връчил на длъжника съобщение за образуваното изпълнително дело, в което бил посочил и размера на дължимите такси, но „Софийска вода“ АД не го бил обжалвал в предвидения в закона 14-дневен срок. На следващо място сочи, че в случая размерът на адвокатското възнаграждение, което било реално заплатено, бил съобразен с минимално предвидения такъв в Наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. След образуване на изпълнителното дело била подадена молба, с която взискателите се били отказали от определени изпълнителни способи и били посочили други такива, както и конкретна банкова сметка, която да бъде запорирана; депозирали становища и извършили действия по издаването на изпълнителен лист – които представлявали отделни действия по събиране на вземането. Следователно разноските за адвокатски хонорар не били прекомерни. Претендира и присъждането на направените разноски по делото.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява, че жалбата е процесуално допустима, но се явява неоснователна. Размерът на претендираното от взискателите адвокатско възнаграждение бил съобразен с минимално определения такъв в Наредба № 1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – чл. 10, т. 1 и 2. Определянето на размера на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ се основавало на паричното вземане по изпълнителния лист и разноските на взискателя, които на основание чл. 79, ал. 1 ГПК били за сметка на длъжника. Следвало да се има предвид и забележката №4 към т. 26 ТТРЗЧСИ. В частност пропорционалната такса възлизала на 95.63 лв. /с ДДС/, като била начислена върху сумите по изпълнителния лист и адвокатското възнаграждение, заплатено от взискателите. Във връзка с начислената такса по т. 31 ТТРЗЧСИ следвало да се има предвид изготвената сметка от 27.09.2022 год. /на л. 19 от изпълнителното дело/.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на жалбоподателя, възраженията на взискателите и мотивите на частния съдебен изпълнител и прецени данните по делото, приема за установено следното от фактическа страна:

Изпълнително дело №20228510402540 по описа на частен съдебен изпълнител М.П., с рег.№851, е било образувано по молба от 14.09.2022 год. на взискателите „Г.С.У.“ ЕООД и „С.У.“ ЕООД, чрез адв. М. Л. /надлежно упълномощен/, въз основа на изпълнителен лист от 10.11.2021 год. по гр.дело №41108/2019 год. по описа на СРС, ГО, 154, издаден срещу „Софийска вода“ АД за сумата от 388 лв. – адвокатско възнаграждение, дължимо на адв. К.И.Б., при условията на чл. 38, ал. 2 ЗА. Посоченото вземане е предмет на сключен между К.И.Б. и взискателите договор за цесия от 26.11.2021 год. В молбата е поискано налагането на заповест върху движими вещи и дружествени дялове на длъжника и налагането на възбрана върху негови недвижими имоти.

Към молбата са приложени и споразумение за адвокатско възнаграждение от 14.09.2022 год. и преводно нареждане от същата дата, от които е видно, че е било уговорено

заплащането по банков път на адвокатски хонорар в размер на 400 лв., който е бил заплатен на 14.09.2022 год.

На 19.09.2022 год. на длъжника е била надлежно връчена покана за доброволно изпълнение за заплащане на следните суми: 388 лв. – присъдени разноси, 408.91 лв. – разноси по изпълнителното дело /в т.ч. за възнаграждение за един адвокат в размер на 400 лв./ и 191.63 лв. – такси по ТТРЗЧСИ, дължими към 28.09.2022 год. /определени за събиране с постановление на частния съдебен изпълнител от 14.09.2022 год., а именно по т. 1 ТТРЗЧСИ – 24 лв., по т. 3 ТТРЗЧСИ – 6 лв., по т. 5 ТТРЗЧСИ – 24 лв., по т. 9 ТТРЗЧСИ – 18 лв., по т. 26 ТТРЗЧСИ – 95.63 лв. и по т. 31 ТТРЗЧСИ – 24 лв./.

На 27.09.2022 год. вискателите са подали молба до частния съдебен изпълнител, чрез упълномощения от тях адвокат, в която са заявили, че оттеглят посочените в молбата за образуване на изпълнителното дело способности, като са поискали да бъде наложен запор върху банковите сметки на длъжника.

Своевременно, на 26.09.2022 год., длъжникът е подал молба до съдебния изпълнител, с която е поискал на основание чл. 78, ал. 5 ГПК да бъде намален поради прекомерност размерът на разностите на вискателите за адвокатско възнаграждение до размер на 200 лв., както и съответно да бъде намален размерът на таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ, а таксите по т. 9 и 31 ТТРЗЧСИ да отпаднат.

Искането е било оставено без уважение с обжалваното постановление от 25.10.2022 год., което е било надлежно връчено на длъжника на 31.10.2022 год.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена в двуседмичния срок по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител /чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК/, поради което се явява процесуално допустима.

По отношение на жалбата срещу постановлението за разностите на вискателя за адвокатско възнаграждение:

Жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Въпросът за разностите се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I „Общи правила”. Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство – задължението на длъжника за разноси е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разностите по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, а според новата т. 3 на посочената разпоредба /изм. и доп., бр. 86 от 27.10.2017 год./, и когато разностите, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разностите

в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 6/2012 год. на ВКС по тълк.дело № 6/2012 год., ОСГТК, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

Според приетото в т. 6 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК, вискателят прави разноси по образуването на изпълнителното дело, по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, по осъществяването на други изпълнителни способности, както и разноси за възнаграждение на един адвокат, от които /при възражение на длъжника или от някой от присъединените кредитори/ се признава тази част, която съответства на действителната и правна сложност на изпълнителното дело с оглед различната роля на адвоката при възлагането на изпълнението на държавен съдебен изпълнител, който няма право да определя изпълнителния способ; и ролята на адвоката при възлагането на изпълнението на частен съдебен изпълнител, комуто може да е възложено да определя изпълнителния способ.

В разглеждания случай молбата за образуване на процесното изпълнително дело, в която са били посочени изпълнителни способности /които впоследствие са били оттеглени, като е бил посочен нов способ/, е била подадена от вискателите чрез адвокат, за чиято представителна власт са ангажирани надлежни доказателства, както и такива за заплащането на уговорения адвокатски хонорар в размер на 400 лв.

Изпълнението е образувано от вискателя за събиране на вземане по изпълнителния лист в размер на 388 лв. Съобразно чл. 10, т. 1 от горепосочената наредба, минималният размер на възнаграждението за образуване на изпълнителното дело е 200 лв. Доколкото е несъмнено, че процесното изпълняемо право не е било погасено преди образуване на изпълнителното производство, то вискателят има право на разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв. – каквито и длъжникът не оспорва, че дължи.

Съгласно чл. 10, т. 2 от наредбата, минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителството, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания до 1 000 лв. е 200 лв., т.е. дължимостта на възнаграждението е предпоставено от осъществяване на процесуална защита, изразяваща се в извършването на действия по изпълнителното дело, различни от подаване на молба за образуване на изпълнително производство.

В разглеждания случай е видно от данните по изпълнителното дело, че такива действия – извън подаването на молбата за образуване на изпълнителното дело, респ. на последваща молба, с необходимото съдържание по чл. 426, ал. 2 ГПК – посочването на начин на изпълнение, иначе би била нередовна /виж чл. 426, ал. 3 вр. с чл. 129 ГПК, както и разясненията по т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело №

2/2013 год., ОСГТК/, не са предприемани, а същевременно длъжникът не отговаря за разноските на вискателя, направени по изпълнителни способи, които не са приложени. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че длъжникът не следва да носи отговорност за заплащане на направени от вискателя разноски за възнаграждение по чл. 10, т. 2 от наредбата.

Изразени становища от процесуалния представител на вискателите не представляват действия, извършени в рамките на вече образуваното изпълнително дело с посочената в чл. 10, т. 2 от наредбата цел, а именно удовлетворяване на парични вземания – аргумент за това е разпоредбата чл. 10, т. 5 от наредбата.

Искането за издаване на изпълнителен лист също не представлява действие, извършено в рамките на вече образуваното изпълнително дело с посочената в чл. 10, т. 2 от наредбата цел, а именно удовлетворяване на парични вземания – аргумент за това са разпоредбите на чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК и чл. 10, т. 5 от наредбата. Отделен е въпросът, че нито в процесуалния закон, нито в Наредба № 1/2004 год. е предвидено, че за подаване на молба за издаване на изпълнителен лист се дължи възнаграждение за адвокат.

Ето защо обжалваното постановление следва да бъде отменено в частта му, в която в тежест на длъжника са възложени направените от вискателя разноски за адвокатско възнаграждение за горницата над 200 лв.

-

По отношение на жалбата срещу постановлението за таксите по изпълнението по т. 9, т. 31 и т. 26 ТТРЗЧСИ:

Жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Както вече бе посочено, задължението на длъжника в изпълнителното производство за разноски е изрично уредено в нормата на чл. 79 ГПК.

Такси по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни и други действия, като техният размер и вид са определени в ТТРЗЧСИ – чл. 78 ЗЧСИ. За събирането на таксите по изпълнението частният съдебен изпълнител следва да изготви сметка, която се връчва на задълженото лице и в която се посочват разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материалният интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците при неплащане – чл. 79 ЗЧСИ. Обикновените такси по изпълнението се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

По процесното изпълнително дело дължимите от длъжника такси се свеждат до 100.56 лв., както следва: 1/ обикновени такси, начислени на конкретно основание, в размер на 54 лв. с включен ДДС /тези такси са били внесени авансово от вискателя/, а именно: по т. 1 ТТРЗЧСИ – за образуване на изпълнителното дело в размер на 24 лв. с ДДС; по т. 3 ТТРЗЧСИ – за извършване на 4 бр. справки за длъжника и неговото имущество – 6 лв. с ДДС и по т. 5 ТТРЗЧСИ – за връчване на покана за доброволно изпълнение /съобщение за

образуване на изпълнително дело/ в размер на 24 лв. с ДДС и 2/ пропорционалната такса по т. 26, б. „б” ТТРЗЧСИ в размер на 46.56 лв. с ДДС – база за нейното определяне е сумата по изпълнителния лист – 388 лв. Разпоредбата на т. 26 ТТРЗЧСИ ясно сочи, че пропорционалната такса се събира върху събраната сума. Под „парично вземане“ по смисъла на посочената норма се разбира само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, а не и таксите и разноските по самото изпълнително дело, върху които такса по т. 26 ТТРЗЧСИ не се дължи. Противното би означавало, че и върху самата пропорционална такса ще се дължи такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, върху която също се дължи такса и т.н.

Макар частният съдебен изпълнител да е изготвил сметка за събирането на такса по т. 9 ТТРЗЧСИ за налагане на заповед без извършване на опис – 18 лв. с ДДС, настоящият съдебен състав приема, че длъжникът не отговаря за разноските на вискателя, направени за изпълнителни способности, които не са приложени – по изпълнителното дело няма данни за изпращане на заповедно съобщение /виж задължителните за съдилищата разяснения, дадени с т. 6 на Тълкувателно решение № 2/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 2/2013 год., ОСГТК/.

В разглеждания случай частният съдебен изпълнител не е обосновал и какво включва таксата по т. 31 ТТРЗЧСИ в размер на 24 лв. – допълнителни разноски /които могат да бъдат различни видове и са за сметка на длъжника, когато за тях е издаден документ по Закона за счетоводството/, въпреки че е изготвил справка за нейното събиране.

Следователно настоящият съдебен състав приема, че процесното постановление в частта му, в която е отказано изменение на възложените в тежест на длъжника такси по изпълнението за горницата над 100.56 лв. до определения от частния съдебен изпълнител размер от 191.63 лв. се явява незаконосъобразно.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на длъжника „СОФИЙСКА ВОДА“ АД постановлението от 25.10.2022 год. по изпълнително дело №20228510402540 по описа на частен съдебен изпълнител М.П., с рег.№851 на КЧСИ, с което е отказано намаляване на разноските по изпълнението, съответно в частта над 200 лв. – възнаграждение за един адвокат и в частта над 100.56 лв. – такси по т. 9, т. 31 и т. 26 ТТРЗЧСИ

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____